

OČAROVANÁ

LAURA THALASSA
OČAROVANÁ-KNIHA PRVNÍ

Očarovaná

LAURA THALASSA

Očarovaná

#B&KLAB
YOUNG AND NEW ADULT

Text © Laura Thalassa, 2023
Cover and internal design © 2023 by Sourcebooks
Cover design by Story Wrappers by K.D. Ritchie
Cover images by YAYImages/depositphotos, THPStock/depositphotos
Translation © Ondřej Pauser, 2026
Czech edition © Nakladatelství Slovart, s. r. o., 2026
All rights reserved

Očarovaná

Z anglického originálu *Bewitched*,
vydaného v roce 2023 nakladatelstvím Bloom Books,
přeložil Ondřej Pauser
Redigoval Jiří Kettner
Korektury Adéla Lapáčková
Editorka Kateřina Eliášová
Sazba Alias Press, s. r. o., Bratislava
Tisk FINIDR, s. r. o., Český Těšín
Vydalo Nakladatelství Slovart, s. r. o., Oderská 333,
196 00 Praha 9 – Čakovice, v edici #booklab v roce 2026
Vydání první

Cena uvedená na obálce je nezávazným
doporučením pro konečné prodejce

ISBN 978-80-276-1378-3
10 9 8 7 6 5 4 3 2 1

www.slovart.cz
info@slovart.cz

*Pro Astrid, která vaří lektvary, tančí s kostlivci a vyje na měsíc.
Máš magii v krvi, zlato.*

TERITORIUM MARINSKÉ SMEČKY

dům
nejvyšší kněžky

*Hřbitov
posledního pomazání*

les
Everwood

*Lunární
observatoř*

Ježibabí knihovna

*Louka
mrtvé dívky*

*Posluchárna
Všech svatých*

Morganina posluchárna

Kotlíková posluchárna

zimní zahrada
U Sedmi mečů

kavárna a pivovar
U Čarodějnic

Hlavní vchod

kolej
Ravenmeade

HENBANESKÝ COVEN

Zákon tří

S magií, již v dlani třímáš,
jednej moudře, v pravdě jen.
Dobro seješ – dobro sklízíš,
třikrát se ti vrátí čin ten.

Jestli však zlá tě vůle vede
a žal jde v každé stopě tvé,
trojnásobná se síla zvedne,
trojnásobná kletba tě dostihne.

PROLOG

Memnon

JSEM LAPENÝ V PASTI.

Je to už velice, převelice dlouho. Moje tělo i mysl svazují kouzla, dusivá i uklidňující zároveň.

Nemohu jim uniknout, ať se snažím sebevíc.

A jak moc jsem se snažil...

Takhle by to být nemělo. Vím to. Pamatuju si to.

Někdo mi to udělal.

Někdo... ale kdo?

Odpověď mi uniká.

Moje myšlenky jsou... roztříštěné. Rozbité a rozptýlené právě kvůli magii, která mě obklopuje.

Před tímhle náznakem existence jsem měl život.

Někdy zahlédnu jeho střípky. Vzpomínka na slunce, těžká váha meče v ruce, pocit těla ženy – *mé* ženy – pode mnou.

Sice si nedokážu pořádně vybavit, jak vypadám já sám, přesto však jako bych přímo před sebou viděl oblínou jejích ramen, křivku jejího úsměvu a rozpustilost, která září z jejích chytrých modrých očí.

Její obraz... zařezává se hlouběji než ostří nože.

Potřebuju ji.

Moji královnu. Moji ženu.

Roxilana.

Musím se odsud dostat. Musím ji najít.

Pokud...

Co když... co když je doopravdy pryč?

Už navždy pro mě ztracená?

Grůza zastíní mou touhu a částečně rozptýlí mlhu v mé mysli. Uvolním tolik magie, kolik dokážu, a nasměřuju ji skrze několik slabých míst, co jsem našel ve svazujících kouzlech.

Roxilana nemůže být mrtvá. Dokud existuju já, musí i ona. Dal jsem si záležet, aby tomu tak bylo.

Uklidním se.

Nakonec mě najde.

Jednoho dne.

Jednoho dne.

A tak ji k sobě volám, stejně jako vždycky.

A čekám.

KAPITOLA 1

Selene

DNES KONEČNĚ NASTÁVÁ ten den, kdy mě přijme henbane-ský coven.

Se zatajeným dechem vzhlížím k rozlehlým gotickým budovám tvořícím kampus. Areál leží v kopcích na pobřeží severně od San Franciska, ze všech stran obklopený hustým stálezele-ným lesem zvaným Everwood.

Není tu žádná cedule, která by oznamovala, že stojím na půdě vlastněné čarodějkami, ale tohle místo ani žádnou nepo-třebuje. Pokud se člověk zdrží dostatečně dlouho, dřív nebo později nepochybně spatří něco neobvyčejného a zvláštního – jako například kruh mladých žen sedících na trávniku přede mnou.

Jejich vlasy a oblečení se volně vznášejí, jako by na ně nepů-sobila gravitace, a vzduch okolo zahušťují oblaka magie. Barva magie každé z nich se liší – od jasně zelené přes žvýkačkově růžovou až po tyrkysovou a další – a přímo před mýma očima se všechny mísí a vytváří kolem nich vířící duhu.

Vzedme se ve mně vlna bolestné touhy a musím potlačit panický, zoufalý pocit, který se vzápětí dostaví.

Shlédnu do otevřeného zápisníku ve své ruce.

Úterý 29. srpna

10:00 schůzka s přijímacím výborem covenu
v Morganině posluchárně.

*Výraz o dvacet minut dřív. Máš ve zvyku
chodit pozdě.

Zamračím se na poznámku a zkontroluju čas na telefonu:
9:57.

Kruci.

Přidám do kroku a chvatně zamířím k omšelým kamenným
budovám, zatímco očima ještě jednou zalétnu k zápisníku.
Pod vlastnoručně naškrábanými instrukcemi se skví kresbič-
ka znaku s květinami vyrůstajícími z kotlíku nad dvěma zkří-
ženými košťaty. Vedle obrázku jsem přilepila polaroidovou
fotografii jedné ze staveb přede mnou a pod ni jsem připsala
název *Morganina posluchárna*. A pod snímek jsem si červeně
poznamenala:

*Schůzka se bude konat v přijímacím salonku –
druhé dveře vpravo.*

Vystoupám po kamenných schodech Morganiny poslu-
chárny a téměř se zalykám kypícími emocemi. Za poslední
století a půl byla každá čarodějka, která za něco stála, aktivní
členkou akreditovaného covenu.

A já jsem odhodlaná se dnes na ten seznam dostat taky.

*Nepovedlo se to loni ani na začátku tohoto roku, když ses hlá-
sila znovu. Možná tě prostě nechťejí.*

Zhluboka se nadechnu a tu zákeřnou myšlenku odeženu.
Tentokrát je to jiné. Jsem na oficiální čekací listině a tenhle
pohovor je domluvený od minulého týdne. Musí brát moji
příhlášku vážně – a to je všechno, co potřebuju: malou šanci.

Otevru jedno křídlo masivních dveří budovy a vejdu do-
vnitř.

První věc, kterou v hale uvidím, je velkolepá socha Trojité bohyně. Její tři podoby stojí zády k sobě – panna s květinami vpletenými do rozpuštěných vlasů; matka, jejíž dlaně spočívají na jejím těhotném břiše; a stařena s korunou z kostí, sešchlé ruce opřené o hůl.

Stěny lemují portréty bývalých členek covenu, mnohé z nich mají divoce rozčuchané vlasy a ještě divočejší výraz v očích. Mezi nimi visí vystavené hůlky a košťata a zarámované úryvky ze slavných grimoárů.

Na okamžik se zastavím a nasávám atmosféru. Vnímám jemné hučení magie ve vzduchu a vůbec pocit domova, kterým to tu na mě dýchá.

Já se sem dostanu.

S čerstvým odhodláním vykročím chodbou. Když dojdu ke druhým dveřím vpravo, zaklepu a čekám.

Vzápětí otevře čarodějka s jemnými rysy a laskavým úsměvem. „Selene Bowersová?“ zeptá se.

Přikývnu.

„Pojď dál.“

Následuju ji do přijímacího salonku. Většinu prostoru zabírá veliký stůl ve tvaru půlměsíce, podél jehož vyklenuté strany trpělivě sedí půl tuctu čarodějek. Naproti nim stojí jediná židle.

Žena mi k ní pokyne. Navzdory všem povzbuzujícím myšlenkám se mi prudce rozbuší srdce.

Posadím se a složím ruce do klína, abych zabránila jejich chvění, zatímco čarodějka, která mě uvedla, zamíří ke svému místu na opačné straně stolu.

Přímo naproti mně sedí čarodějka s černými vlasy, tenkými, dolů staženými rty a bystrými očima. Myslím, že jsem s ní už kdysi mluvila – na jejích rysech je něco matně povědomého –, ale její totožnost mi uniká...

Vzhledne od svých poznámek a primhouří na mě oči. Vzápětí se zamračí ještě víc. „Zase ty?“

Přísahám, že po té otázce se celá atmosféra v místnosti změní a přívětivost nahradí napětí.

S námahou polknu. „Ano, já,“ řeknu chraplavě a odkašlu si. Začínám se bát, že tenhle pohovor je předurčený ke krachu dříve, než vůbec začal.

Čarodějka, která promluvila, znovu obrátí pozornost k papírům před sebou. Olízne si prst a začne jimi listovat. „Domnívala jsem se, že k pohovoru se má dostavit jiná uchazečka,“ poznamená.

Co se na tohle dá říct? Promiňte, že nejsem někdo jiný?

Obávám se, že ji nedokážu uspokojit, pokud se neproměním v jinou osobu.

Ale pak další čarodějka, se skobovitým nosem a šedými vlasy tuhými jako dráty, jemně proneše: „Selene Bowersová, rády tě poznáváme. Co kdybys nám pověděla něco víc o sobě a o tom, proč by ses chtěla připojit k henbaneskému covenu?“

Tohle je ono. Moje šance.

Zhluboka se nadechnu a spustím.

Následujících třicet minut odpovídám na různé dotazy o svých schopnostech, původu a magických zájmech. Většina z předsedajících čarodějek povzbudivě přikyvuje. Jedinou výraznou výjimkou je ta jestřábooká žena, která se na mě dívá, jako bych byla kouzlo, které se ošklivě zvtřlo. Dělán, co můžu, abych odpovídala na otázky, které dostávám, aniž bych se jí nechala zastrašit a zmlkla.

„Být součástí covenu je mým snem, kam až sahají moje vzpomínky.“

„A kam až sahají tvé vzpomínky?“ zeptá se ostře čarodějka přede mnou.

Stisknu ruce k sobě a z prostoru mezi nimi vyklouzne pramínek bledě oranžové magie. V předchozích odpovědích jsem kolem toho tématu opatrně našlapovala, nejistá, jak se s ním vypořádat.

„To... je různé,“ řeknu. „Ale moje paměť nijak neovlivňuje mé odhodlání ani mé schopnosti,“ dodám.

„Ale bude,“ namítne čarodějka. „Jednou na to dojde. Používání magie tě stojí vzpomínky, je to tak?“

A je to tady, přichází čas vyložit karty na stůl.

Zatnu čelisti. „Ano, ale –“

Chvilí hledá ve štosu papírů, pak jeden vytáhne a položí ho navrch. „Zdravotní záznamy, které jsi nám poskytla, naznačují – cituji: ‚Předpokládá se, že ztráta paměti pacientky je magicky podmíněný stav bez známého ekvivalentu a bez možnosti léčby. Podle všeho jde o progresivní onemocnění. Prognóza: terminální.‘“

Ticho, které po jejích slovech následuje, je nějakým způsobem velmi, velmi hlasité. Slyším vlastní dech vycházející z mých plic. Z dlaní mi znovu unikne magie, stoupá vzhůru jako obláček naoranžovělého kouře.

„Takže,“ pokračuje, „každý kousek moci, kterou použiješ, ukusuje z tvé mysli, mám pravdu?“

Po krátkém zaváhání pomalu přikývnu.

„A s každým použitím magie se tvůj mozek víc a víc ničí.“

„Neničí se,“ zaprotestuju, rozčilená tím výrazem. Přicházím o vzpomínky, ne o funkčnost.

Výraz ve tváři čarodějky se zjemní a přejde v lítost. Tu nesnáším ze všeho nejvíc. Nesnáším ji tak moc, až se mi sevře hrudník a nedokážu se pořádně nadechnout.

„Zde v covenu Henbane,“ řekne, „nejenže přijímáme všechny možné druhy postižení – takových čarodějek si obzvlášť vážíme...“

To je pravda. Existuje důvod, proč některé z nejmocnějších čarodějek osleply, a první zaznamenaná čarodějka v Evropě, která létala na koštěti – Hildegard von Goethe – to dělala právě kvůli své omezené pohyblivosti.

„... ale také tady,“ pokračuje, „od tebe budeme přísně vyžadovat intenzivní praktikování magie. Pokud je však používání

magie přímo spojené s tvou ztrátou paměti, pak pobyt tady bezpochyby urychlí zhoršování tvého... stavu. Jak bychom to po tobě mohly s čistým svědomím žádat?“

Polknu. To je férová otázka. Vyvolává ve mně paniku a zoufalství, ale je férová.

Shlédnu na své ruce. O tomhle jsem přemýšlela už mnohokrát. Vzdám se magie jen proto, že mě její používání jednoho dne zabije?

Vzhlednu k ženě naproti. „Žiju s postupnou ztrátou paměti už tři poslední roky,“ přiznám. „Od chvíle, kdy se mé schopnosti probudily. A ano, kouzlení mi požírá vzpomínky a může to můj život velmi zkomplikovat. Ale bez magie žít nemůžu. To přece chápete,“ řeknu a pohledem přejedu po půlkruhu čarodějek sedících naproti mně. „Ztráta paměti však není to, co mě definuje, ve mně i v mé magii je toho mnohem víc.“ Jako třeba fakt, že jsem zatraceně organizovaná. Jsem tak nechutně dokonale organizovaná, že by jí z toho spadla brada. „Chtěla bych dostat šanci ukázat henbaneskému covenu i tuhle svou stránku. Mám co nabídnout.“

Když domluvím, oblak mé magie mě zahaluje jako mlžný opar v barvě zapadajícího slunce. Ukazuju všechny své emoce tak otevřeně, až je mi z toho nepříjemně a cítím se nebezpečně odhalená.

Hlavní čarodějka si mě několik vteřin mlčky prohlíží.

Nakonec poklepe na stůl a vstane. „Děkujeme za tvůj čas,“ řekne. Všechno na jejím výrazu i postoji působí vážně a tak nějak definitivně.

Do prdele.

Dnešek měl být můj den. Tak dlouho jsem k tomuhle okamžiku směřovala. Neexistuje žádný záložní plán – jen se znovu přihlásit za další čtyři měsíce.

Chci vstát, ale jako by mi zadek přirostl k židli.

„Selene?“ osloví mě hlavní čarodějka. „Děkujeme za tvůj čas.“ Už jen způsob, jakým to řekne, je dostatečnou náповědou.

Chce, abych odešla. Venku na chodbě už možná čeká další uchazečka.

Hrdlo se mi stáhne emocemi a pěsti zatínám tak pevně, až to bolí.

„Podávám protest proti vašemu zamítnutí,“ vyhrknu a vzhlednu k hlavní čarodějce.

Na okamžik se zarazí, pak se nevěřicně zasměje. „Takže teď je z tebe jasnovidka? Nahlédla jsi do budoucnosti a uviděla výsledek pohovoru?“

Ani nemusím – její kousavá odpověď mi jako potvrzení stačí.

Než si tu skutečnost sama připustím, narovnáám páteř. „Podávám protest,“ zopakuju.

Zavrtí hlavou. „Takhle to nefunguje.“

Teď už se zvednu, dlaněmi se opřu o stůl. „Možná nemám nejlepší paměť, ale jsem vytrvalá a můžu vám slíbit jednu věc: budu se sem hlásit dál a dál a budu se vracet, dokud své rozhodnutí nepřehodnotíte.“

Tohle je moje toxická vlastnost – nevzdávat se.

„Jestli vám mohu vstoupit do řech,“ ozve se jedna z dalších žen – ta čarodějka s drátovitými vlasy, „možná si mě nepamatuješ, ale mé jméno je Constance Sternfallowová.“

Krátce se na mě usměje. „Myslím, že jsi fantastická kandidátka,“ řekne, „ale tvoje přihláška je v několika zásadních bodech nedostatečná. Potřebuješ absolvovat nějakou lepší magicou výpravu než tu, o níž jsi nám předložila zprávu, a také bys měla získat familiára. Víím, že je ve stanovách uvedeno, že je to volitelné, ale ve skutečnosti ho ve většině případů vyžadujeme.“

Constance pohlédne na ostatní ženy sedící u stolu. Jedna z nich lehce přikývne.

Když obrátí pozornost zpátky ke mně, řekne: „Pokud dokážeš splnit tyto dvě podmínky –“

„Constance,“ ozve se varovně hlavní čarodějka.

„– pak, Selene Bowersová,“ pokračuje Constance a ignoruje ji, „tě přijmeme do covenu Henbane.“

KAPITOLA 2

KAŽDÁ MAGIE NĚCO stojí.

Mágům bere svědomí. Měňavcům užívá jejich fyzickou podobu. Mě pozvolna připravuje o vzpomínky.

Jsem mezi čarodějkami tak trochu zvláštností. Drtivá většina z nich platí za svou magii jednotlivými ingrediencemi kouzel. A pokud to nestačí, zbytek se doplňuje z jejich neustále se obnovující životní síly. Má vlastní moc se sice řídí stejnými pravidly, zároveň si však pokaždé navíc vyžádá i několik vzpomínek.

Nebylo to tak vždy. Měla jsem normální dětství – tedy tak normální, jaké člověk může mít, když je jeho matka nadaná čarodějka a otec mocný mág –, ale jakmile jsem dospěla a moje magie se probudila, je to zkrátka takhle.

Vyjdu z Morganiny posluchárny a vzhlednu vzhůru k zatažené obloze, žaludek se mi svírá vzrušením a v útrobách mi těžkne pevný uzel úzkosti.

Vytáhnu zápisník a nalistuju první prázdnou stránku. Co nejrychleji si načmárám několik nejdůležitějších poznámek k pohovoru:

29. srpna

Proběhl pohovor. Čarodějka jménem Constance Sternfallowová mi sdělila, že mě přijmou, pokud splním následující dvě podmínky:

- 1) absolvuji nějakou zatraceně těžkou magickou výpravu;
- 2) získám familiára.

Musím se držet, abych se nepozvracela, když zírám na ty dva požadavky, které se mi zdají nesplnitelné. Hodnocení magických výprav je strašně subjektivní – budu vydaná na milost a nemilost komukoli, kdo můj referát o prožité zkušenosti bude číst.

A najít familiára, magický zvířecí protějšek čarodějky, je mnohem těžší, než se na první pohled zdá.

Zhluboka se nadechnu.

Bude to v pořádku. *Vždycky* to nakonec dobře dopadne. Jsem chytrá, kreativní a zatraceně mazaná. Vytřískám z toho naprosté maximum.

Zastrčím zápisník zpátky do tašky a pohlédnu na další temnou gotickou budovu nalevo ode mě. Je to kolej covenu určená pro studující čarodějky a právě tady teď bydlí moje nejlepší kamarádka.

Zkrátím si cestu přes trávník. Minu dvě obří *lamassu* – sfingám podobné kamenné sochy s ženskou hlavou a tělem lva – umístěné po stranách stříškou krytého vchodu; tyto hybridní bytosti střeží práh budovy.

Jsem pár kroků ode dveří, když se otevrou a vyhrne se z nich skupina čarodějek, zaujatých hovorem. Pospíším si, a než se dveře stihnou zavřít, zachytím jedno z křídel a proklouznu dovnitř.

Kolej dnes voní po mátě a čerstvém chlebu. Vidím chuchvalce červenooranžové magie vznášející se z čarodějnické

kuchyně nalevo ode mě, kde některá z členek sesterstva právě peče něco doslova magického.

Magie každé nadpřirozené bytosti nese svůj vlastní charakteristický znak – barvu, vůni, texturu. Liší se to podle druhu oné bytosti. Pro čarodějky a mágy platí, že mají barevnou magii – údajně neexistují dva naprosto stejné odstíny. A pouze čarodějky a mágové – a pár dalších vybraných nadpřirozených stvoření – supernaturálů – dokážou tyto magické rozdíly vidět.

Mám sto chutí vydat se slídit po budově, přitahuje mě magií prochnutá útulná atmosféra toho místa. Už je to dlouho, co jsem žila mezi jinými čarodějkami, a chybí mi pocit, jak jejich moc rezonuje s tou mou.

Místo slídění zamířím přes vstupní halu ke schodišti a vyjdu po něm nahoru. Sybil bydlí v jednom z mnoha pokojů ve druhém patře. Když dojdu ke dveřím, zavolám jen „Sybil, to jsem já!“, a bez vyzvání vejdu dovnitř.

Ze všeho nejdřív uvidím rostliny. Její pokoj vypadá jako prales, polička za poličkou napěchované k prasknutí květináči s jakýmkoli druhem, kterým je Sybil právě posedlá. Po stěnách se vinou popínavky, obtáčejí se kolem zarámovaných fotografií a lamp. Jejich šlahouny nepochybně představují značné požární riziko, ale pak si všimnu slabého nafialovělého záblesku magie u stropu – Sybil už pokoj proti ohni nejspíš zabezpečila.

Moje kamarádka sedí u psacího stolu, na rameni jí hřaduje její familiár, sýček Merlin. Sybil se otočí, když mě zaslechne, což způsobí, že se sova pobouřeně načepýří.

„Selene!“ vyhrkne Sybil. „Páni, to už máš pohovor za sebou? Jak to šlo?“

Položím tašku a zavrtím hlavou. „Nevím.“

Sybilin výraz trochu povadne. „To znamená ‚nevím, protože si to nepamatuju‘, nebo ‚nevím, protože netuším, jaký z toho mám mít pocit‘?“

„To druhé,“ řeknu.

Vyhlédnu z jejího okna, odkud je jasně vidět část Morga-
niny posluchárny.

Coven je zvláštní věc – je to trochu jako univerzita pro čarodějky, ale zároveň nabízí přidružená zaměstnání a navazující kurzy pro čarodějky, které už studium absolvovaly. Je tady také možnost ubytování pro ty, které dávají přednost společnosti dalších čarodějek, a dokonce i hřbitov pro čarodějky, které chtějí v covenu zůstat i po smrti.

Pravda je taková, že stát se součástí místa, jako je Henbane, znamená vstoupit do sesterstva, které vás podporuje a provází po celý život. Kdo by to nechtěl? Přátelství, sounáležitost, vzdělání a život, který se točí kolem magie. Toužila jsem po tom tak dlouho, jak si jen pamatuju.

„Dostaneš se sem,“ řekne Sybil a přitáhne tím mou pozornost zpátky k sobě.

Smutně se na ni usměju. „Řekli mi, že k mému přijetí chybí dvě věci: magická výprava –“

Zamračí se. „Ale tu už jsi přece podnikla,“ namítne.

Pokrčím rameny. „Myslím, že můj zážitek z kempování v Yosemiteském parku jim nestačil.“

Sybil si podrážděně odfrkne. „Co víc ještě chtějí? Já jsem uvedla jednu z těch skupinových magických výprav, které tehdy nabízel Čarodějnický klub na Peel Academy,“ řekne a připomene mi naše středoškolská léta na internátu pro supernaturály. „Nejubožejší magická výprava, jaká může být.“

Po chvíli Sybil naváže: „Takže chtějí jinou magickou výpravu. Dobře, to se dá celkem snadno zařídit. Co dál?“

„Chtějí, abych našla svého familiára.“

„Cože?!“ Ted' už vypadá skutečně pobouřeně. „Ale to přece není nutnost. Osobně znám hned pět čarodějek, které familiára nemají. Tyhle věci chtějí čas.“

Sybilin vlastní familiár ke mně nakloní hlavu, jako by se nad tím taky podívoval.

Stisknu rty a neřeknu to, co mi připadá očividné.

Coven mě nutí zdolávat tyhle hory proto, že komise jednoduše nevěří, že bych tady měla být.

Sybil mě chytí za ruku a stiskne ji. „Kašli na ně. Zvládneš to, Selene, já vím, že ano. Jsi čarodějka – dokážeš používat magii. Teď běž domů. Zapij to. A pak bude čas začít plánovat.“

Poslechnu Sybil a vrátím se do svého bytu v San Francisku. Ve skutečnosti to není nic víc než suterén přestavěný na garsonku, ale pro mě představuje můj osobní kousek ráje.

Zavřu dveře a opřu se o ně zády, přičemž zvažuju, jestli poslechnout Sybil ve druhém bodě, o kterém mluvila.

Něco za mými zády zašustí. Otočím se a uvidím na dveřích přilepený lísteček.

Zavolej Kyle a pořádně se omluv. (Ještě se na tebe zlobí, že jsi zapomněla na její narozeniny.) Taký kup jídlo.

Sakra. Vytáhnu z tašky svůj obří diář, přičemž na dně zacinká několik lahviček s kdoví čím.

Diář je nabobtnalý vloženými listy papíru a po stranách se ježí záplavou různobarevných lepíků. Zalistuju na prázdnou stránku, sejmu lísteček ze dveří a vložím ho dovnitř.

Tebou se budu zabývat později.

Požadavky pro přijetí do covenu jsou důležitější.

Projdu kolem knihovny, která přetéká podobnými zápisky a provizorními diáři. Zaplňuju je jeden za druhým, jako kdybych chroupala brambůrky. Tyhle deníky jsou moje paměť, každý pečlivě označený.

Na protější straně místnosti visí další nástěnná police, nacpaná doma vyrobenými, ručně psanými grimoáry, uspořádanými podle tématu.

Můj stůl a vůbec všechny rovné plochy jsou plné poznámkových bločků, zeď pokrývá podrobná mapa Sanfranciského zálivu a všechna místa, která jsou pro mě důležitá, jsem si na ní vyznačila a popsala – můj byt, moje práce, henbaneský coven a tak dál.

Myslela jsem to vážně, když jsem říkala, že bych pro Henbane byla přínosem. Čarodějnictví je mým posláním. Chci ho studovat. Chci v něm vynikat. Chci vyrazit do světa a dokázat něco velkého. A také to udělám – s pomocí covenu nebo bez ní, ujišťuju sama sebe. To ale nic nemění na tom, že se tam zoufale chci dostat.

Přejdu ke svému psacímu stolu a odložím vedle něj tašku, pak zamířím do kuchyně.

Než se pustím do práce, potřebuju šálek čaje.

Bohužel když dojdou ke skřínce, lepicí lísteček na ní hlásá:

Kup čaj – máš ráda ty luxusní bylinkové.

Krucinál.

Skříňku stejně otevřu – a opravdu tam žádný čaj není. Zato najdu láhev vína.

I na té se skví papírek s několika slovy, tentokrát však psanými odlišným rukopisem.

Pozdrav od víly zásobitelky!

<3 Sybil

U pekelných ohňů, já tu svoji zákeřnou kamarádku vážně miluju. Popadnu láhev a poděkuju Trojité bohyni, že má šroubovací uzávěr.

Otevřu víno hned v kuchyňském koutu a odnesu si ho k notebooku, přičemž cestou upíjím přímo z láhve.

Pravděpodobně není nejlepší zvyk pít o samotě, ale co už, budu to brát jako oslavu toho, že jsem se za sebe postavila a narvala nohu do dveří covenu.

Odložím láhev a vytáhnu zápisník, načež si znovu přečtu požadavky, které jsem si zapsala v Henbane.

Z druhého mi naskakuje vyrážka.

Najít familiára.

Zatímco přemýšlím, jak to mám sakra udělat, vypiju dobrou polovinu láhve. Není to tak, že bych se o to už nepokusila. Problém je v tom, že familiár není jen tak nějaké zvíře. Je to jeden konkrétní tvor, jehož duch rezonuje s vaším vlastním a doslova se na vás napojí. Familiáři prý nacházejí své čarodějky sami, ale mně se to zatím teda rozhodně nestalo a čím dál víc pochybuju, že k tomu v dohledné době dojde.

Dobře, číslo dvě teď nechme stranou. Dám si další doušek vína a ucítím první náznaky alkoholového opojení. Zaměřím se na druhý, nebo spíš první požadavek: magickou výpravu.

Každá čarodějka musí jednu takovou absolvovat. Myšlenkou je vyjít do přírody, propojit se se svou magií na hluboké, duchovní úrovni a pak svou zkušenost popsat v eseji. Teoreticky by to měl být život měnící zážitek, ale teď, když se z toho stala podmínka pro přijetí do covenu, jako by kouzlo vyčichlo a proměnilo se to v levnou komerční záležitost.

Ale co už... Chce coven, abych jim předložila vzrušující výpravu?

Tak ji taky dostane.

Otevru stránky letecké společnosti a přemýšlím, kam přesně bych měla zamířit. Jsem si jistá, že zásadní podmínkou pro magickou výpravu bude podle přijímací komise neobvyklá destinace.

Sibiř? Poušť Kalahari? Gobi? Mohla bych vyrazit na severní pól, projet se na narvalovi a tím to uzavřít.

Jenže jak si prohlížím mezinárodní lety, zjišťuju, že všechny jsou tak *zatraceně* drahé. Panebože. Kvůli jedné letence abych prodala ledvinu.

Ach, počkat. Pod malou záložkou najdu nabídku zlevněných letů.

Kliknu na ni.

Oklahoma City – to je... hmm. To by asi neprošlo, že ne?
Ne, asi ne.

Vyfiltruju si jen mezinárodní lety a začínám hledat znovu.

Reykjavík – nemají tam přírodní horké prameny? To by bylo fajn.

Benátky – no, nevím. *Zní* mi to magicky, ale ne v tom divokém, přírodním smyslu.

Londýn. Paříž. Athény.

Promnu si spánky. Všechny ty destinace jsou sice vzdálené, ale žádná nesplňuje to, co potřebuju.

Znovu si loknu vína. Možná dneska není ta správná noc.

Vyspím se na to a třeba mě něco napadne zítra.

„U levý kozy velký bohyně.“

Zírám na účtenku za *nevratné* letenky a *nevratnou* plavbu, kterou jsem si zarezervovala. Na Galapágy.

Teda, tleskám opilé Selene, že si vybrala destinaci, kterou bych opravdu chtěla navštívit.

Ale zároveň... na cos krucinál myslela, opilá Selene?

Plavba? Jak jsme to vůbec mohly zaplatit?

Jeden pohled na mou kreditní kartu mi jasně ukazuje, že jsme to ve skutečnosti nezaplatily. Opilá Selene prostě rozhodla, že střízlivá Selene si s tím nějak poradí.

Strávím dobrých deset minut tím, že se snažím nepropadnout panice. Pravděpodobně budu brát přesčasy až do skonání světa, abych to splatila. Nebo bych si mohla najít nějaký magický vedlejšák. Ty mi pomáhaly pokrýt účty minulý rok, když příjmy z práce v restauraci nestačily.

Znovu si projdu itinerář cesty.

Takže tohle se stane, když si v opilosti zabukuju magickou výpravu.

Bude to v pořádku – poletím do Ekvádoru, nastoupím na loď, pořádně si užiju plavbu, přitom se budu zuby nehty snažit

navázat spojení s nějakým tvorem – *jakýmkoli* tvorem – ochotným stát se mým familiárem, a pak se vrátím domů, kde covenu předložím svou magickou výpravu a předvedu nově získané zvířecí alter ego. A bude vymalováno.

Všechny informace si zapíšu do deníku a vydechnu.

Jižní Ameriko, už se řítím!